

tiv Udredning af de faktiske Forhold, paa Grundlag af hvilke Registreringsmyndighedens Afgørelse skal træffes.

Endelig bemærkes, at en Ordning som den ovenfor skitserede, saavidt vides, ikke findes hjemlet i noget andet Lands Lovgivning, og ej heller findes ønskelig.

Naar hertil kommer, at de paa Konferencerne henholdsvis i Haag og London vedtagne Ændringer af Pariserkonventionens Art. 6 b, der findes nærmere omtalt nedenfor under Bemærkningerne til Forslagets § 10, 3. Stk., har foranlediget, at det hidtidige Forbud mod Registrering af Varemærker, der udelukkende bestaar af Ord, som i Forvejen er kendt inden for vedkommende Forretningskreds, nu er udstrakt til ogsaa at angaa dels andre Mærker end Ordmærker, dels Mærker, hvis væsentlige Bestanddel er et vitterlig kendt Mærke, dels endelig Mærker, der fremtræder som en Efterligning af et saadant vitterlig kendt Mærke, synes der ingen Tvivl om, at den hidtil praktiserede Ordning, der allerede nu har vist sig utilfredsstillende, og i Fremtiden i endnu mindre Grad vil blive gennemførlig, bør ophøre og erstattes af et Skøn af Registreringsmyndigheden over, om et af denne Myndighed kendt Mærke er til Hinder for et andet Mærkes Registrering; i denne Henseende bemærkes, at det selvfølgelig ikke er udelukket, at Registreringsmyndigheden foruden de Oplysninger, den selv sidder inde med, til andre Institutioner eller Personer kan rette Forespørgsler i det Omfang, den maatte finde overkommeligt og formaalstjenligt for Udøvelsen af sit Skøn.

Ved at erstatte Ordene i den nugældende Lov „som ifølge . . . . den indenfor vedkommende Forretningskreds herskende Brug kendes som Betegnelse for“ med Forslagets „som Registreringsmyndighedens skønner er vitterlig kendt og anvendt her i Landet som Betegnelse for . . . .“ tilsigtes det at aabne Vejen for en ny Fremgangsmaade, der dels er overkommelig, dels vil vise sig mere tilfredsstillende end den nu fulgte.

Det bemærkes herved, at det Skøn, Registreringsmyndigheden saaledes lejlighedsvis kommer til at udøve, ikke er endeligt i den Forstand, at det ikke kan omstødes, hvis det maatte vise sig ikke at stemme med de faktiske Forhold. Det saaledes udøvede Skøn ligesom den herved begrundede Nægtelse af et Varemærkes Registrering er paa samme Maade som andre Beslutninger af Registreringsmyndigheden undergivet den i § 5 omhandlede Appel til Handelsministeren og Domstolene.

Den i Slutningen af nærværende Rubrum tilføjede Passus: „eller fra nogen, med hvem han er i Fælleseje om Mærket“, skyldes en paa Londonkonferencen som Afsnit C, Stk. 3 indsat ny Bestemmelse i Pariserkonventionens Art. 5, hvorefter det hverken skal være til Hinder for Registreringen af et Mærke eller skal forminske den Beskyttelse, der ydes et saadant, at det samme Mærke bruges af to forskellige Virksomheder, naar disse kan betragtes som værende i Fælleseje om Mærket, og naar Brugen ikke bevirker, at Almenheden vildledes, eller Anvendelsen ikke strider mod den offentlige Orden.

Herved er tilvejebragt udtrykkelig Lovhjemmel for en i Forvejen paa et enkelt Omraade allerede længe fulgt Praksis, hvorefter Varemærkelovens Forbud mod Registrering af vitterlig kendte Mærker ikke er blevet anset for at være til Hinder for, at et Mærke, der var kendt som Betegnelse for Varer hidrørende fra en eller anden bestemt Virksomhed, blev registreret for en anden dermed beslægtet Forretning, naar det ved Paavisning af Ensartethed i Kvaliteten af de Varer, som de to Forretninger betegnede ved samme Mærke, eller paa lignende Maade sandsynliggjordes, at Mærket i Virkeligheden var i Fælleseje.

Derimod har det ikke været anset fornødent — saaledes som sket i den tilsvarende Konventionsbestemmelse — paa nærværende Sted i Forslaget at tage udtrykkeligt Forbehold for det Tilfælde, at saadan Benyttelse har til Følge, at Almenheden vildledes, eller at Benyttelsen strider mod den offentlige Orden, idet der i Bestemmelserne i Forslagets § 4 Nr. 3 og Nr. 7 altid haves tilstrækkelig Hjemmel til under de angivne Forhold at nægte Registrering af et saadant Mærke.

Nr. 3. Den under dette Rubrum indsatte Bestemmelse findes ikke i den nugældende Lov, men da allerede Loven om uretmæssig Konkurrence og Varebetegnelse af 29. Marts 1924 § 1 indeholder et almindeligt Forbud mod Benyttelsen af saadanne Betegnelser, som Bestemmelsen tager Sigte paa, og da den iøvrigt stemmer med den gængse Opfattelse af Hæderlighed i Handel og Vandel, er det fundet rigtigt ved et udtrykkeligt Paabud at paalægge Registreringsmyndigheden at paase, at Mærker af den paagældende Art ikke registreres. Den norske Varemærkelov af 2. Juli 1910 indeholder i § 2 b en lignende Regel. Nogen Tvivl om, hvorvidt man af internationale Hensyn er berettiget til at opstille en saadan Bestemmelse som den her omhandlede, der